

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΚΑΡΛΟ ΚΟΛΟΝΤΙ

ΠΙΝΟΚΙΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΜΑΝΟΥΕΛΑ ΑΝΤΡΕΑΝΙ

Μια φορά κι έναν καιρό...

... «ήταν ένας βασιλιάς!» θα συμπληρώσουν αμέσως οι μικροί αναγνώστες μου. Όχι, παιδιά, μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα κομμάτι ξύλο, ένα μικρούτσικο κομμάτι ενός δέντρου, από αυτά που ρίχνουν οι άνθρωποι στη φωτιά τον χειμώνα. Μια ωραία μέρα το κούτσουρο κατέληξε στο εργαστήρι ενός ηλικιωμένου ξυλουργού, του Τζεπέτο. Αφού το περιεργάστηκε ώρες ολόκληρες, ο Τζεπέτο χαμογέλασε ευχαριστημένος. Η αλήθεια ήταν πως έψαχνε πολύ καιρό ένα ξύλο σαν αυτό γιατί ήθελε να πραγματοποιήσει μια ιδέα που στρογγυλούσε στο μυαλό του. Ήταν αυτό ακριβώς που χρειαζόταν!

«Θα γίνεις η πιο υπέροχη μαριονέτα», είπε τακτοποιώντας τα εργαλεία του. «Θα μπορείς να χορεύεις και να κάνεις τούμπες. Θα σε ονομάσω Πινόκιο, όπως έλεγαν κάποιον που γνώριζα, που ήταν πολύ έξυπνος. Το όνομά του θα σου φέρει τύχη».

Ο ηλικιωμένος άντρας άρχισε να σμιλεύει με προσοχή το πρόσωπο της μαριονέτας. Τη στιγμή, όμως, που τελείωσε τα μάτια, συνέβη κάτι φοβερό: η μαριονέτα τα άνοιξε διάπλατα και καθόταν και τον κοιτούσε! Φαντάζεστε την έκπληξη του Τζεπέτο!

Μετά τα μάτια, ο γεράκος άρχισε να δουλεύει τη μύτη, αλλά όσο πιο πολύ την έκοβε για να τη μικρώνει, τόσο περισσότερο μεγάλωνε εκείνη. Μεγάλωνε και μεγάλωνε και μέσα σε λίγα λεπτά είχε γίνει τόσο μακριά, λες και δεν είχε τέλος!

Αλλά αυτή ήταν μόνο η αρχή. Με το που τελείωσε τα πόδια, ο Τζεπέτο ακούμπησε τον Πινόκιο στο πάτωμα, νομίζοντας πως θα μπορούσε να του μάθει να περπατά. Η άτιμη μαριονέτα, όμως, ξαφνικά πήδηξε όρθια και, αφού τον κλότσησε στον αστράγαλο, έτρεξε έξω στον δρόμο και το έσκασε γελώντας και τσιρίζοντας, αφήνοντας πίσω σύξυλο τον καπμένο τον Τζεπέτο.

«Σταματήστε τον! Σταματήστε τον!» φώναζε ο ηλικιωμένος άντρας, τρέχοντας από πίσω του, μα οι άνθρωποι της πόλης, βλέποντας την ξύλινη μαριονέτα να τρέχει σαν τον άνεμο, έστεκαν και κοιτούσαν μαγεμένοι... και γελούσαν, όλο γελούσαν... δεν έχετε ιδέα πόσο γελούσαν! Όλη αυτή η φασαρία, όμως, τράβηξε την προσοχή ενός αστυνομικού, που πήγε και στάθηκε στη μέση του δρόμου για να σταματήσει τη μαριονέτα και, όταν ο Πινόκιο επιχείρησε να γλιστρήσει κάτω από τα πόδια του, τον άρπαξε επιδέξια από τη μύτη και τον παρέδωσε στον Τζεπέτο, που τον μάλωσε θυμωμένος.

«Τώρα θα πάμε σπίτι», είπε. «Κι όταν φτάσουμε, έχουμε κάτι πραγματάκια να πούμε εμείς οι δύο».

Όταν το άκουσε αυτό ο Πινόκιο, έπεσε κάτω και έβαλε τις φωνές. «Όχι! Σώστε με! Βοήθεια! Ο άκαρδος αυτός άντρας θέλει να μου κάνει κακό!»

Το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσει τη σκηνή τον πίστεψε και άρχισαν να σχολιάζουν μεταξύ τους: «Η καημένη η μαριονέτα, καλά κάνει και δε θέλει να γυρίσει σπίτι. Ποιος ξέρει τι άνθρωπος είναι ο Τζεπέτο». Και όλο τέτοια κουβέντιαζαν, ώσπου ο αστυνομικός ελευθέρωσε τον Πινόκιο και έσυρε τον καημένο τον ξυλουργό στη φυλακή.

Ο κατεργάρης γύρισε χοροπηδώντας στο σπίτι και ήταν καταχαρούμενος που είχε γλιτώσει την τιμωρία. Η καρά του, όμως, δεν έμελλε να κρατήσει πολύ, γιατί, με το που έκλεισε την εξώπορτα πίσω του, ο Πινόκιο άκουσε έναν παράξενο ήχο να έρχεται από μια γωνία: «Τσιρπ, τσιρπ, τσιρπ».

«Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε ο Πινόκιο φοβισμένος. «Βγες έξω! Φανερώσου!»

«Εγώ είμαι!» είπε ένας μεγάλος γρύλος, πηδώντας στο χέρι του Πινόκιο.

«ΕΙΜΑΙ Ο ΓΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΖΩ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ».

«Ναι, αλλά αυτό είναι δικό μου σπίτι πια», είπε η μαριονέτα. «Γι' αυτό, αν έχεις την καλοσύνη, φύγε αμέσως και μην ξαναπατήσεις το πόδι σου εδώ ποτέ».

«Πρώτα θα σου αποκαλύψω μια πολύ σημαντική αλήθεια κι ύστερα θα αποχωρήσω», είπε ο Γρύλος. «Τα παιδιά που επαναστατούν ενάντια στους γονείς τους και φεύγουν από το σπίτι δε θα γίνουν ποτέ ευτυχισμένα».

Ο Πινόκιο δεν εντυπωσιάστηκε ιδιαίτερα από τα σοφά αυτά λόγια.

«Το μόνο που ξέρω, Γρύλε, είναι πως δε θέλω να πάω στο σχολείο, να διαβάσω ή να δουλέψω. Διασκεδάζω περισσότερο κυνηγώντας πεταλούδες και σκαρφαλώνοντας σε δέντρα για να πιάσω πουλιά. Το μόνο που θέλω είναι να τρώω, να κοιμάμαι και να παίζω».

«Πρόσεχε, Πινόκιο, γιατί, αν συνεχίσεις να έχεις άσχημη συμπεριφορά, θα το μετανιώσεις στο τέλος».

«Αυτό θα το δούμε! Όπως και να 'χει, αύριο το πρωί φεύγω, γιατί, αν μείνω, θα με στείλουν στο σχολείο για να μάθω γράμματα».

Όταν άκουσε τα λόγια αυτά ο Γρύλος, που ως τότε είχε δείξει σύνεση και υπομονή, άρχισε να εκνευρίζεται.

«Πώς φαίνεται ότι είσαι μαριονέτα, το κεφάλι σου είναι κοντρό σαν ξύλο».

Τα τελευταία αυτά λόγια του Γρύλου εξαγρίωσαν τον Πινόκιο! Η μαριονέτα άρπαξε ένα από τα σφυριά του Τζεπέτο και άρχισε να κυνηγά τον Γρύλο, ο οποίος, ευτυχώς, κατάφερε να το σκάσει πηδώντας μέσα από ένα σπασμένο παράθυρο.

Η απίστευτη ηεπιηέτεια
της μαριονέτας Πινόκιο, ηου έχει
εαηνήφει μικρούς και μεγάλους
αναηνώστες σε ολόκληρο τον κόσμο,
με υπέροχη εικονοηράφηση, ηεηάτη
αηό τη μαηεία και την ηοίηση
της κλασικής αυτής ιστορίας.

Κυκλοφορούν από την ίδια εικονοηράφο:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr ✉ e-mail: info@psichogios.gr

ΗΛΙΚΙΑ
8+

ISBN: 978-618-01-2031-8

CE

9 786180 120318

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19483